

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielewicz

na posiedzeniu

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 lutego 2014 r.,

sprawy **D. M.**

skazanego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, art. 228 § 3 kk w zb. z art. 239 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w C.

z dnia 4 października 2013 r., sygn. akt VII Ka [...]

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w C.

z dnia 20 maja 2013 r., sygn. akt XI K [...]

I. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. - Kancelaria Adwokacka w C. kwotę 442 zł i 80 gr (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego D. M.;

III. obciążyć skazanego D. M. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W kasacji obrońca skazanego D. M. zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie naruszenie przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w C., w pisemnej odpowiedzi na tę kasację, wniósł o uznanie kasacji za oczywiście bezzasadną i oddalenie jej na posiedzeniu bez udziału stron.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Rację ma Autor pisemnej odpowiedzi na kasację gdy wskazuje, iż złożona kasacja obrońcy skazanego D. M. jest oczywiście bezzasadna.

Wprawdzie obrońca skazanego sformułował w kasacji zarzuty, które pod względem formalnoprawnym spełniają wymogi zarzutów kasacyjnych, jednakże patrząc na nie, w realiach niniejszej sprawy, z punktu widzenia ich merytorycznego uzasadnienia, okazały się one całkowicie bezzasadne.

Zarzuty podniesione w kasacji są w istocie powieleniem zarzutów zawartych w apelacji D. M. wniesionej przez niego od wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 20 maja 2013 r., sygn. XI K [...]. Pamiętać należy, że powtórzenie w kasacji argumentacji przedstawionej w zwykłym środku odwoławczym, jakim jest apelacja, może być skuteczne jedynie wówczas gdy Sąd II instancji nie rozpoznał w ogóle podniesionych w apelacji zarzutów, bądź nie rozpoznał ich rzetelnie, czego dowodem jest uzasadnienie wyroku Sądu II instancji. Kasacja strony jest przecież nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia prawomocnych wyroków sądów odwoławczych. Dokonywana przez Sąd Najwyższy kontrola kasacyjna prawomocnego wyroku sądu odwoławczego nie może przekształcać się, w „dublującą” kontrolę apelacyjną, rozpoznawanie zarzutów stawianych orzeczeniu sądu pierwszej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2010 r., IV KK 89/10, R-OSN KW 2010, poz. 848).

Treść kasacji wskazuje również, iż jej Autor, podnosząc zarzut rażącej obrazy przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., w istocie zmierza do podważenia ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszej sprawie.

Tymczasem przedmiotu kasacji, odmiennie niż przy apelacji, nie mogą stanowić błędy w ustaleniach faktycznych lecz wyłącznie rażąca obraza prawa. Wbrew pogładowi Autora kasacji, lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku dowodzi, iż Sąd Okręgowy w C. przeprowadził rzetelną kontrolę apelacyjną wymienionego wyżej wyroku Sądu Rejonowego w C..

Podzielić ponadto należy stanowisko Prokuratora Okręgowego w C. zawarte w odpowiedzi na kasację, iż zarzut braku odniesienia się do „pozostałych” zarzutów apelacji został skonstruowany w oparciu o wyrwane z kontekstu zdanie z uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w C.. W dalszej bowiem części wyводу, ten Sąd omawia powody nieuwzględnienia owych „pozostałych” zarzutów wskazując, że celem skarżącego była chęć wykazania, iż organy postępowania nie kierowały się dążeniem do ustalenia prawdy materialnej, a jedynie takim ukierunkowaniem postępowania, aby było możliwe postawienie bezpodstawnych zarzutów, świadkowie zaś go obciążający działali pod wpływem sugestii ze strony prowadzących postępowanie, kierując się wyłącznie swym procesowym interesem (str. 12 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Przedstawione wyżej względy zdecydowały, że Sąd Najwyższy na podstawie art. 537 § 1 k.p.k. i art. 535 § 3 k.p.k. rozstrzygnął jak w postępowaniu.

aw